

[Udenrigsministeren.]

medlem synes bevidst at lukke øjnene for de kendsgerninger, der foreligger. Det ærede medlem søger ikke at indrette den radikale politik efter disse kendsgerninger, men skaber sig en forestillingsverden, der kan passes ind i de radikale meninger og ønsker. Men derved ophører det ærede medlem at være en sand rådgiver i disse spørgsmål. Det gælder således, når han hævder, at det var et fejlgreb, at Danmark gik ind i Atlantpagten, og at Danmark kunne have indtaget den samme stilling som Sverige. Vi ville da ikke have været isoleret eller venneløse, siger det ærede medlem, for vi var jo tilsluttet De Forenede Nationer. Her ser det ærede medlem ganske bort fra virkeligheden. I modsætning til Danmark stod Sverige efter krigens ophør med et stærkt forsvarsberedskab, der senere er blevet yderligere udbygget. Danmark var derimod aldeles våbenløst og havde ikke udsigt til at kunne få de nødvendige våben til forsvaret eller råd til at skaffe sig dem på anden måde end ved at slutte sig til Atlantpagten, når det skandinaviske forsvarsforbund havde vist sig ikke at kunne blive til virkelighed.

Den samme virkelighedsfjerne bedømmelse gør sig gældende i det ærede medlems vurdering af den sikkerhed, som De Forenede Nationer er i stand til at yde os. Jeg kan her helt slutte mig til den meget saglige og indgående redegørelse, som den ærede ordfører for det konservative folkeparti, hr. Kristen Amby, fremsatte her i tinget til en meget virkningsfuld belysning af hele dette spørgsmål. Hvorledes er da forholdet? For det første: hvis stormagterne i sikkerhedsrådet ikke er enige, kan der — eller kunne der i hvert fald i 1949 — ikke træffes beslutning om nogen foranstaltning til at komme en medlemsstat, der bliver genstand for overfald, til hjælp. Det var kun det tilfælde, at Rusland ikke deltog i sikkerhedsrådets møde, der gjorde det muligt for sikkerhedsrådet at handle i Koreakrigen. For det andet: De Forenede Nationer råder ikke over magtmidler af nogen art, fordi det ikke er lykkedes i sikkerhedsrådet at opnå enighed om de fælles FN-styrker, som er forudsat i pagten.

Ved „action for peace“ resolutionen fra efteråret 1950 er den første vanskelighed i nogen grad overvundet, og muligvis får vi også engang med tiden faste troppekontingenter, der skal stå til rådighed for FN ved et muligt angreb. Men de eksisterer ikke i øjeblikket, og udsigterne til, at de skulle blive skabt i et sådant omfang, at det kunne give den sikkerhed, det ærede medlem taler

om, er uendelig små. Yderligere er der det væsentlige at bemærke, at den bistand, der her kan blive tale om, først kan træde i kraft, når et angreb er sket. Der er ikke tale om tilvejebringelsen af et velforberedt, samordnet forsvarssystem, som først og fremmest kan hindre, at et angreb overhovedet finder sted. Altså ingen virkelig tryghed. Derfor må jeg stå uforstående overfor det ærede medlems udtalelse om, at det er indenfor FN, de store muligheder foreligger til afværgelse af krigen, hvor fuldt De Forenede Nationers arbejde iøvrigt end kan være. Det er simpelthen en floskel, et postulat, slynget ud i den blå luft, som der ikke er nogen realitet bag! Og, ærede medlem, vi lever i en verden, der er fuld af barske og hårde realiteter, og som ikke kan tillade noget folk at se bort fra denne virkelighed. Jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at der må lægges en afgørende vægt på Atlantpagtens præventive værdi, at den er en afværgeforanstaltning til forebyggelse af krig. Det ærede medlem har derimod ikke ret i, at denne side af Atlantpagten er gledet i baggrunden i de sidste år, fordi interessen samler sig om de militære opgaver, som skal løses, hvis krigen kommer. Thi det må jo stå umiddelbart klart, at Atlantpagtens præventive værdi just består deri, at den besidder sådanne militære magtmidler, at den kan overbevise en eventuel angriber om, at et angreb ikke kan betale sig, og at vi derved sikrer os imod, at krigen overhovedet udbryder. Og her er det, at Danmark naturligvis må bære sin del af byrderne efter vor evne, for at dette store mål kan have nogen udsigt til at blive nået.

Det ærede medlem udtrykte en i virkeligheden meget berettiget tvivl om, hvorvidt en militær magtbalance kan bane vej for forsoning og fred. Han mente, at den voldsomme oprustning, som foregår i øst, og som nu med alle kræfter sættes i gang i vest, forringer mulighederne for en fredelig løsning, og det er måske rigtigt. Men også her ser det ærede medlem bort fra virkeligheden; det ærede medlem vil ikke se den i øjnene, han tager ikke hensyn til de kendsgerninger, der foreligger, og fremsætter en udtalelse, der ikke giver en retfærdig bedømmelse af den stedfundne udvikling. Udsigterne for fred og forsoning ville utvivlsomt have været større, hvis østmagterne havde afholdt sig fra at opruste og havde fulgt vestmagternes demobiliseringseksempel. Men det skete som bekendt ikke, og det er derfor, vi nu må tage konsekvenserne deraf. Overfor en vældig militærmagt stod